

НАТАЛІЯ ЦВАР

ЗА МЕЖЕЮ

ПОДВІЙНЕ ДНО

Київ
2020

УДК 821.161.2'06-312.9
Ц25

Цвар Н.

Ц25 За межею : Подвійне дно : роман-фантазі. — Київ :
Видавництво Ліра-К, 2020. — 192 с.

ISBN 978-617-7844-98-2

Зоряна викликають на засідання Ліги Чаклунів за вимогою підступного ворога, який жаліється на втручання у його справи. Зорян знайомиться з чаклунами, які усвідомлюють і відчують його силу, адже розголос про його можливості долинув і до них. По поверненню з замку чаклунів хлопець випадково дізнається про те, що алани підшукують місце для поселення і це несе загрозу Іскоростеню та його жителям. Хозари пропонують захист від аланів у обмін на свободу і підданство хозарському кагану. Князь і жителі Іскоростеня готуються до захисту та порятунку городища, свободи і життя людей від подвійної навали кочівників. Всі усвідомлюють складність ситуації, адже серед них є зрадник. Зорян звертається за допомогою до чаклунів і переконує їх прийти на допомогу звичайним людям. Чи вдасться жителям Іскоростеня і чаклунам протистояти двом ворожим військам кочівників, відстояти свою свободу і незалежність, адже один з чаклунів має на рахунок Зоряна зовсім інші плани?

УДК 821.161.2'06-312.9

ISBN 978-617-7844-98-2

© Цвар Н, 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

Ліс видавався чорним і моторошним. Однією кольоровою плямою виділявся на небі лише блідо-жовтий надщерблений місяць. На його тлі зрідка беззвучно ширяли кажани і зникали, наче розчинялися, за межами світлих обрисів. Трава, гілля кущів і дерев від місячного світла набували найрізноманітніших сірих відтінків. Пласке листя відбивало бліде проміння і видавалося глянцево-блискучим. Навкруг не було чути жодного звуку, навіть ні одна гілка не ворухнулася та не тріснула під ногами, а кроки заглушували мох та лісова підстилка. Сам собою звичний голос розмови притих і перейшов на шепіт.

— Чому тут така дивна тиша, аж у вухах дзвенить, наче все неживе? — пошепки запитав Зорян. — Кілька хвилин тому все навкруг було наповнене нічним шурхотом і життям.

— Ми зайшли у межі чорного лісу. Він спеціально ілюзорно наділений такими властивостями, щоб відбити бажання непосвяченим просуватися вперед і чимскоріше повернутися назад. Зате тут ніхто не почує нашої розмови, якщо навіть дуже намагатиметься, всі звуки на відстані витягнутої руки повністю розсіюються, — пояснила Руфіна. — Цю ілюзію створили і підтримують чаклуни-магістри, щоб утаємничити підходи до Лисої гори. Це єдина можливість нам порозмовляти, тому я раніше й просила не ставити мені будь-яких запитань.

— А чому мене саме зараз визвали до Чаклунської Ліги, адже минуло майже 2 роки з того часу, як я допоміг тобі відтворити еліксир?

— Ти вже тоді викликав цікавість своїми можливостями, але з огляду на молодий вік тобі дали час пізнати свою силу і вміння її використовувати. Час від часу до Ліги доходили слухи про твої діяння, це ще більше підігрівало інтерес багатьох до твоєї особи. Але твоя поїздка додому стала переломним моментом. Повертаючись до Іскоростеня, ти несвідомо став на шляху чаклуна Прощіона, який оскаржує твої дії. Саме після цього мене попросили супроводити тебе на зліт чаклунів у цю Купальську ніч, щоб визначити всі обставини тих подій, — Руфіна стишила ходу. — У нас ще є кілька хвилин, і ти можеш коротко мене ознайомити з усім тим, щоб я була підготовлена до різних поворотів цієї справи.

— Я й не знав, що комусь перейшов дорогу. Я просто допомагав людям, — тривожно промовив Зорян і теж сповільнив кроки.

— Мені здається, що це неспроста. Хтось затіває свою гру. Давай ближче до справи.

Зорян пройшов мовчки кілька кроків, збираючись із думками.

— Ми з Мечиславом спинилися на ніч у Більському городищі. До мене звернувся за допомогою мірошник, бо втратив млин, а разом з тим і можливість годувати сім'ю. Починаючи зі Святка, млин заповнило невідомо що. Через це життя там стало неможливим, довелося всій родині його покинути і шукати прихисток у родичів. Те саме сталося і з кількома млинами у ближніх поселеннях. Мені довелося заночувати з господарем на млині і витурити звідти водяних чортів — Хухликів. Це було не складно, хоча вони набирали незвичних образів, а тим паче ці чорти зазвичай бешкетують узимку.

— А яких саме образів вони набирали? — стрепенулася Руфіна.

— Єнотів. При чому Хухлики на них перекидалися лише тоді, коли комусь потрапляли на очі.

— Єнот — тотем Проціона. Видно, він знову намагається втілити свої амбіційні плани, щоб піднятися вище в ієрархії чаклунів і в черговий раз розширити свою сферу впливу. Та щоб використовувати нечисть — це щось нове.

— Я себе відчуваю якось неспокійно, — невпевнено промовив Зорян. — Ніколи не потрапляв у такі ситуації, де не знаю, з ким маю справу, що від мене хочуть і чому.

— Тримайся достойно. Коли вже тебе хочуть бачити в замку, значить ти цього вартий і маєш чималу перевагу над багатьма, — усміхнулася лише куточками губ Руфіна. — І ще, намагайся використати всі свої чуття, адже при першій зустрічі найкраще вловити, хто до тебе налаштований позитивно, а хто ні. Зараз приготуйся, нам дуже швидко треба перейти ще одну перешкоду. Просто рахуй двадцять кроків, так буде легше. Вперед.

Руфіна набрала повні груди повітря і ринулася вперед. Зорян слідом за нею глибоко вдихнув і з розбігу вскочив у якусь невідому субстанцію. Все навкруг лишалося таким, як і раніше, але розмитим, рухатися стало важче, у вухах гуло, а в голові пульсувало і гупало, здавалося, що ще трохи і вона репне, наче стиглий гарбуз. Зорян примружив очі і стрімголов кинувся наздоганяти Руфіну, рахуючи кожний крок... На двадцятому кроці він вирвався з невідомого гнітючого простору і, ледь не впавши, присів та вперся обома руками в мох. Дихати і рухатися стало легко, голова

проясніла, відчуття загострилися та стали чіткими, а в всьому тілі відчувалося якесь неймовірне піднесення. Зорян підвів погляд. Попереду, на високій неприступній горі, наче її продовження, височів замок. На тлі чорного неба він грав найрізноманітнішими відтінками синього та блакитного кольорів і, здавалося, просвічувався зсередини. Видовжені вікна-вітражі виблискували сріблястими мозаїчними візерунками. Височенні чотири вежі поєднували дивовижні місточки. Деякі з них здіймалися до вичурних балкончиків під самими шпильастими дахами кольору індиго. Зорян повільно підвівся і, не зводячи очей з дивовижного величного видіння, промовив:

— А як туди потрапити? У тебе навіть мітли немає, щоб злетіти на гору.

— Ха-ха-ха, — мелодійно розсміялася Руфіна. — Ти теж вважаєш, що всі відьми пересуваються лише на мітлах? Більшість так і роблять, але я вважаю, що це доволі примітивно і не зручно, хоча багатьом відаючим вона може замінити й посох. Тим, хто пізнав свою силу, доступні інші можливості пересуватися на відстані, більш комфортні.

Вони підійшли до гори, голі схили якої були настільки стрімкими, що дертися по них було нереальним. Відьма приклала руки до каміння, погладила його і завмерла, наче хотіла зігріти чи щось відчути.

— Пройде зовсім мало часу і ти знову стоятимеш на цьому місці біля підніжжя гори, — заговорила вона трохи зміненим грудним голосом. — Камінь живий, він відчуває твою присутність у майбутньому...

Вона опустила руки і тріпнула ними, наче струшуючи воду. Потім щось тихо прошепотіла, потерла долоні, дмухнула в них і, обвівши широке коло руками, приклала знову до чорного каменю. Камінь у межах обведеного кола почав мутніти, пливати і пішов дрібними брижами, наче вода від вітру. Руфіна повернулася, махнула до Зоряна рукою, зовучи за собою і ступила в цю драглисту змінену матерію. Він одразу рушив за нею і вже за кілька кроків вони опинилися у просторій печері з гладенькими стінами. Прохід позаду них злився з камінням і набув звичного вигляду. Вставлені у напівкруглі ніші факели освітлювали широкі витесані східці, що здіймалися вгору і закінчувалися невідомо де.

— Поспішай за мною, тут немає що розглядати, — промовила Руфіна і направила рівну долоню на східці, ніби припрошуючи за собою.

— Довго доведеться ними підніматися, — рушив за нею Зорян і оторопіло спинився, побачивши, як відьма стала на першу сходинку і, не рухаючись, стала підніматися вгору.

Він і собі сторожко ступив на монолітну сходинку і відчув, як вона плавно набирає швидкості. Хлопець намагався вгледіти хоча б щось, що спричинює рух, але помітив лише легкі мутні брижі в тому місці, де сходинка з'єднувалася зі стіною. Факели на стінах мигтіли все швидше і згодом злилися майже в суцільну вогняну лінію. Не минуло й хвилини, як східці спинилися і завмерли біля невеликого округлого майданчика. Зоряну довелося зробити лише кілька кроків, щоб піднятися до Руфіни, яка струшувала кистями рук.

— Як це можливо? Вони ж витесані з суцільного каменю?

— Кристали і камені — моя стихія. А це мій спосіб потрапити в замок. У кожного члена Ліги сюди свій особистий шлях, — засміялася Руфіна і її волосся заграло мідними відблесками у світлі факелів. — Налаштуйся, ми зараз увійдемо до центральної зали.

Відьма підійшла і стала перед дверима, які зливалися з кам'яною стіною і лише трохи заглиблювалися в неї. Двері розділилися на дві частини, беззвучно роз'їхалися в сторони і одразу зімкнулися, лише вони удвох переступили поріг та опинилися у найвіддаленішій частині велетенської зали. Два ряди квадратних, інкрустованих самоцвітами колон-пілонів, здіймалися від візерунчастої мармурової підлоги і впиралися в підбиту білим атласом стелю. З неї, між колонами і посеред зали, звисали велетенські люстри з безліччю запалених свічок, світло яких заливало все навкруги приємним м'яким сяйвом, відбивалося від оздоблених колон, виблискувало і вигравало у коштовностях жінок, що кружляли в танці зі статними кавалерами, у вбранні яких теж було чимало коштовного каміння. Стіни зали були заткані темно-червоним оксамитом і суцільно прикрашені нанизаними по кілька намистин золотими підвісками, що створювали вигляд золотого дощу. Зорян дивився на все навкруг, мов зачарований. Кольоровий перелив барв зали різко контрастував із синьо-блакитним сяйвом замку ззовні. Його відволік рух поряд. Руфіна зняла із себе довгий плащ з капюшоном і кинула його на один із високих стільців під стіною.

Вона виглядала витонченою і граційною в довгій сукні насиченого синього кольору, складки якої відливали лазур'ю у відблисках світла. З цими переливами гармоніювало кольє із сонячним бурштином у центрі та ляпіс-лазурином навколо, кожний камінь якого виблискував вкрапленнями золотистого піриту. Такими золотавими відблисками сяяло і волосся, злегка підібране і прикріплене невеличким гребінцем, усипаним дрібними синіми кристалами.

— У тебе такий вигляд, наче ти бачиш мене вперше, — усміхнулася відьма, помітивши захопливий погляд Зоряна.

— Просто ти сьогодні якась особлива. Чарівна і сяюча.

Руфіна знову засміялася і її медові очі заблищали ще більше. Вона взяла Зоряна за руку і потягнула до прикріпленого на найближчому пілоні дзеркала, яке відобразило стрункого хлопця в тонкій вибіленій лляній сорочці, майстерно розшитій білою ниткою і заправлений у чорні штани, підперезані широким шкіряним поясом. Світле волосся діставало до плечей, а зверху його частина була зачесана і зібрана в пучок на потилиці. Зорян ніяково пригладив волосся і подумки відзначив, що зростом уже зрівнявся з Руфіною.

— Ти теж достойно виглядаєш, мужньо і надійно. Не люблю вилощених чоловіків, — кивнула вона на пари, що танцювали посеред зали. — Особливо, коли вони себе надміру прикрашають. Зараз нам треба буде пройти через усю залу в протилежний бік, там накриті столи і ми зможемо трохи підкріпитися перед засіданням Ради Ліги Чаклунів. Зараз на тебе будуть звернені всі погляди, тому постарайся створити навколо себе енергетичну оболонку.

Вони йшли залом, відчуваючи на собі зацікавлені погляди. Іноді розмови і сміх танцюючих пар стихали, дехто перестав кружляти в танці і тупцяв на місці, прискіпливо розглядаючи їх під час наближення. Щоб відволікти Зоряна від незручного становища, Руфіна ставила запитання, жартувала, змушуючи розслабитися. Коли більша частина зали була подолана, перед ними, після стрімкого неймовірного піруету, спинилася колоритна пара, перегордивши шлях. Висока статна жінка з високо зачесаним і укладеним волоссям кольору стиглої пшениці вислизнула з рук міцно збитого і майже на голову нижчого від неї кавалера з чорним, злегка кучерявим волоссям та, пригорнувшись, поцілувала в щоку Руфіну.

— Моя Алатир, — розчув Зорян її шепіт, а далі жінка продовжила розмову вголос, взявши кавалера під руку.

— Дорогий Альджаббах, на превеликий жаль, мушу перервати наш танець. Необхідно перекинутися перед засіданням Ради кількома словами з Руфіною. Ми обов'язково дотанцюємо і я все поясню, але трохи згодом, — вона так чарівно усміхнулася до чоловіка, що в того мимовільно губи розтяглися у посмішці, піднявши тонкі закручені кінці вусів.

Альджаббах шанобливо схилив голову, ніжно поцілував її руку і відійшов до гурту чоловіків, що неподалік вели поважну бесіду. Жінка провела його поглядом, а потім повернулася до Руфіни і Зоряна.

— Ну що, донечко, знайом з своїм рятівником, — оглянула вона з ніг до голови хлопця і схвально кивнула головою. — Тільки давайте відійдемо за колону, щоб не так привертати увагу.

Зорян йшов позаду і дивувався, чому ця молода, гарна і витончена жінка, з приємним ароматом півонії, яка могла бути Руфіні подружкою чи старшою сестрою, назвала її донечкою. За пілоном жінка так різко розвернулася, що низ сріблястої сукні закрутився навкруг ніг. Її тонку талію підкреслював тоненький пасок, всипаний дрібними рубінами. Таке саме червоне, але більше каміння прикрашало шию та іскрилося на невеликій діадемі під підібраним волоссям.

— Знайомтеся. Це — Генхелія. Моя наставниця і подруга, — посміхнулася Руфіна. — А це — Зорян, мій рятівник, про якого я розповідала.

Зорян шанобливо схилив голову, а Генхелія злегка присіла у реверансі і чарівно усміхнулася, хитрувато примруживши сірі іскристі очі.

— Нарешті довелося познайомитися з таємничою особою, яка викликає стільки інтересу і розмов. Я уявляла тебе старшим, а ти, виявляється, юний і сповнений сил... І, з огляду на потужну енергетичну оболонку навколо тебе, маєш справді великі можливості. Тепер я починаю розуміти, чому дехто має на тебе види і плани.

— Це неможливо, я тут нікого не знаю, крім Руфіни, а тепер і тебе, — заперечив хлопець.

— У житті частенько трапляється таке, що хтось хоче скористатися можливостями іншого без його відому і згоди. Вже зовсім скоро все проясниться, — промовила Руфіна.

— Немає коли переповідати всю останню інформацію. На мене чекає кавалер, — Генхелія кивнула на Альджаббаха, який у ході

розмови непомітно кидав на неї погляд. — Кілька членів Ради налаштовані вороже. Але я контролюю ситуацію і думаю, що все вирішиться.

Вона стрімко повернулася і легкою ходою направилася до чоловіка, який теж поспішив їй назустріч. Вони закружляли в танці і щезли серед танцюючих пар. Зорян задумливо дивився їй услід, вловлюючи легкий аромат півонії, що розсіювався.

— Яку ситуацію вона контролює? Що має вирішитися? Я чогось не знаю? — задумливо стенив він плечима.

— Генхелія — одна з дев'яти членів Ради. Вона добре знає звички і особливості характеру інших, хто до неї входить. А вирішуватиметься питання щодо скарги на тебе. Та не хвилюйся, ти вже маєш двох шанувальників у Раді — і Генхелію і мене.

— Тебе?! — здивувався Зорян.

— Так, — знову засміялася Руфіна. — Завдяки твоїй допомозі і поверненню до життя я піднялася вище в чаклунській ієрархії і тепер теж входжу до Ради Чаклунської Ліги. І ще одне, я пересвідчилася, що кілька чаклунів уміють читати думки. Коли цього не знаєш, то навіть не звернеш увагу на відчуття присутності когось у думках. Щоб це блокувати, спробуй накладати на основну думку якусь фразу, пісню, чи будь-що і повторювати це безперервно. Якщо потренуватися, це зовсім легко. Спробуй.

— Добре, а ти відгадай, яку думку я приховав, — зосередився Зорян.

— Я не спеціалізуюся на читанні думок, а просто раджу, як цього уникнути. Мене теж цьому колись навчила Генхелія. А знаєш, за якою першою фразою я приховала думки? «Ти мої думки не слухай, бо получиш в ліве вухо», щоб ти бачив вираз обличчя того чаклуна!

Вони обоє голосно засміялися. Сміх допоміг Зоряну розслабитися і почуватися вільніше.

— Ходи, щось з'їмо смачненьке, — трохи заспокоївшись, промовила Руфіна і попрямувала до довгого ряду накритих столів.

Очі Зоряна розбігалися від найрізноманітніших наїдків, що були майстерно викладені на срібних блискучих тарелях, прикрашених зеленню. На трьохярусних підставках різними барвами красувалися знайомі і небачені фрукти, лоскотали ніс смачними ароматами і пробуджували апетит. На деякій відстані від них кілька груп ча-

клунів пригощалися і вели невимушені бесіди, не звертаючи ні на кого уваги.

— Підкріплюйся, у нас часу лишилося небагато, — промовила Руфіна, беручи невеличку срібну шпажку з нанизаними почергово шматочками сиру, тонкими згорненими віялом пластинками шинки та невеличкими грибочками із зеленню. — Будь-які справи легше вирішуються, коли голод не відволікає.

Зорян почувався трохи знічено. Він ніколи не бував на бенкетах, не бачив і не куштував більшості наїдків і не знав, як правильно поводитися в таких випадках. Хлопець спостерігав за відомою і брав ті самі страви, що й вона, наслідуючи її. Він став вільно почуватися, коли підійшли до фруктів. Зорян брав стиглі соковиті плоди, пригадуючи їх назви з книг, вдихав їхній приємний аромат і насолоджувався новими смаками, які неможливо було асоціювати з тими, які доводилося їсти раніше. Напівпрозоре блідо-жовте кружальце ананасу розповсюджувало тонкий солодкуватий запах, прозорий сік поволі стікав до округлого краю і збирався в краплину, яка більшала і ось-ось готова була відірватися і хлюпнутись на мармурову долівку. Зорян задоволено посміхнувся у передчутті приємного смаку, зловив її язиком і відкусив шматочок від округлого кільця. Приємний кисло-солодкий смак виправдав усі сподівання і викликав невгамовне бажання ще й ще насолоджуватися плодом. Зорян шматочок за шматочком відкушував ананас, коли він різко змінив ніжний аромат на смердючий запах блудного пса. Оберіг на грудях злегка нагрівся, а від неприємного відчуття, наче хтось свердлить поглядом, мурахи пробігли спиною. Хлопець різко повернувся й помітив чоловіка, який різко відсахнувся і сховався за пілон. Зорян устиг вловити лише приземкувату огрядну фігуру і круглу голову з вибляклим рудуватим волоссям. Від різкого руху хлопця шматок ананасу плюхнувся на мармурову підлогу, став швидко розчинятися і за мить щез, не залишивши й сліду, наче там нічого й не було. Зорян підвів очі на Руфіну, яку привернув звук падіння.

— Що з тобою?

— За мною спостерігав огрядний рудуватий чоловік і сховався за пілон, коли я обернувся.

— О! Це, без сумніву, твоє перше знайомство з Проціоном, — промовила Руфіна. — Він хитрий і підступний, хоча завжди нама-

гається створити враження добряка і щирого товариша, що йому легко вдається. Про таких, як він, говорять: «Людина з подвійним дном».

Раптом переливи музики стихли, пролунали три короткі сигнали сурми і музика знову продовжила звучання.

— Це сигнал до початку засідання Ради. Нам час іти. Будь собою і не хвилюйся, — підбадьорливо усміхнулася Руфіна.

Вони направилися поміж танцюючих пар до височезних склепінчастих дверей. Зорян ловив на собі допитливі погляди, але це не завадило помітити кількох чаклунів та чаклунок, які вже підійшли до дверей і щезли за ними. Погляд вихопив огрядного чоловіка, який маячив попереду. Неприємний запах пса насторожив і відволік від думок. Чоловік швидко перебирав короткими ногами, різко крутив головою в сторони і був якимось занадто стрімким для таких габаритів. Він підійшов до дверей, озирнувся і, помітивши Руфіну із Зоряном, спинився та розтягнув рот у такій широкій і щирій усмішці, що, здавалося, його лисніючі пухкі щоки ось-ось луснуть.

— Щирі вітання, вельмишановна Руфіно і тобі, молодий чоловіче. Радий зустрічі, — шанобливо схилив він голову, взявся за масивні позолочені ручки і широко прочинив половинчасті двері, пропускаючи їх уперед.

— І тобі вітання, — одними губами злегка усміхнулася відьма і пройшла повз нього у двері.

Зорян схилив голову у привітанні і поспішив слідом за нею. Сильний подразливий сморід став настільки сильним, що в носі залоскотало. Хлопець не стримався і голосно пчихнув. Звук був настільки гучним, що відбився від високої склепінчастої стелі і луною прозвучав ще раз. Його перекрив різкий звук дверей, що зачинилися.

— Руфіно, може, ти познайомиш мене з цим молодим чоловіком? — почувся позаду голос товстуна.

Відьма спинилася, на мить завагалась і повернулася до нього.

— Знайомтеся, це — Проціон, а це — Зорян. Більше один про одного дізнаєтеся за трохи часу на засіданні Ради, — коротко промовила вона. — Проціоне, прошу, проходи першим, а мені ще треба кілька напутніх слів сказати Зоряну.

Товстун знову розтягнув рот у широкій посмішці, шанобливо схилив голову, автоматично пригладив накладене на великі за-

лисини рудувате волосся товстими короткими пальцями, на яких блиснули персні з масивними солом'яно-жовтими топазами, і пройшов у двері навпроти.

— Цікаво-цікаво, звідки в нього з'явився перстень з надзвичайно рідкісним бурим алмазом? Щось тут не те. Це камінь не його енергетики... Треба буде розібратися, — примружила очі Руфіна. — Але це згодом. Ти здоровий? Бо щось зловісно пчихаєш.

— Та зі мною все добре. Я, просто, незвично для інших сприймаю запахи. Вони мене зазвичай попереджають про наближення нечисті, дають інформацію про найближчі події. Коли людина до мене налаштована добре, то і аромати від неї чую приємні, а коли ні — чимось смердить.

— То чому ти чхав зараз?

— Від того Проціона несло смердючим, бездомним, немитим псом. Я той запах вловив, ще коли він за нами стежив.

Руфіна здивовано підняла брову.

— А який запах асоціюється зі мною?

— Ти пахнеш лавандою і трояндами.

— Ти мене змусив хвилюватися, — Руфіна засміялася, блиснувши білими зубами. — У тебе незвичний рідкісний дар. Ну, ходімо.

Вони підійшли до дверей, у які перед цим увійшов Проціон, одночасно взялися за масивні ручки, переглянулися і, прочинивши їх, разом пройшли до кімнати. Вона виявилася довгою, просторою і величною. Стіни були затканими атласом кольору топленого молока з золотими завитками. Їх прикрашали величезні картини в тонких золотих рамах, що кріпилися на однаковій відстані одна від одної. Люди на них були так майстерно зображені, що видавалися живими. Їхні постаті, здавалося, пересувались у полум'ї свічок, що колівалося від руху повітря, спричиненого відкритими дверима. Але ця величезна кількість свічок на кількох велетенських люстрах, утримуваних товстими ланцюгами, не могла освітити стелі, яка ховалася в темноті простору. З цією темінною і молочними стінами гармоніював чорний з білими розводами мрамур на долівці. У глибині кімнати, за великим столом з масивними різьбленими ніжками і мармуровою, молочного кольору стільницею, сиділи чаклуни і про щось тихо перемовлялися. Руфіна із Зоряном рушили до них. Хлопцю здавалося, що люди з портретів супроводжують їх поглядами, а деякі навіть посміхаються. Він вдивлявся у їх зображення

